

Sag C-283/24 (Barouk) ⁱ**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

23. april 2024

Forelæggende ret:

Dioikitiko Dikastirio Diethnous Prostrasias (forvaltningsdomstolen for international beskyttelse, Cypern)

Afgørelse af:

29. marts 2024

Sagsøger:

B.F.

Sagsøgt:Kypriaki Dimokratia meso proistamenou tis Ypiresias Asylou
(Republikken Cypern gennem chefen for asyltjenesten)**Hovedsagens genstand**

Søgsmål, hvorved sagsøgeren i hovedsagen har anfægtet asyltjenestens afgørelse af 7. februar 2022 om afslag på hans ansøgning om international beskyttelse og afgørelsen om tilbagesendelse, der blev truffet i samme sag, hvis fuldbyrdelse imidlertid er suspenderet i afventning af resultatet af søgsmålet ved den forelæggende ret.

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Fortolkning af artikel 46, stk. 1 og 3, i direktiv 2013/32/EU i lyset af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og i lyset af forpligtelserne til individuel vurdering (artikel 4, stk. 3, litra c), i direktiv

ⁱ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

2011/95/EU), samarbejde (samme direktivs artikel 4, stk. 1) og loyalt samarbejde (artikel 4, stk. 3, i TEU) – Artikel 267 TEUF

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 46, stk. 1 og 3, i direktiv 2013/32/EU, fortolket i lyset af chartrets artikel 47 og sammenholdt med forpligtelsen til at foretage en individuel vurdering i artikel 4, stk. 3, litra c), forpligtelsen til at samarbejde i artikel 4, stk. 1, i direktiv 2011/95/EU og forpligtelsen til loyalt samarbejde i artikel 4, stk. 3, TEU, fortolkes således, at i mangel af en udtrykkelig national bestemmelse, der giver den nationale ret beføjelse i henhold til artikel 46 til at henvise sagsøgeren til lægeundersøgelser, kan denne ret aflede sin beføjelse til at træffe afgørelse om at henvise sagsøgeren til lægeundersøgelser direkte fra denne bestemmelse, når dette anses for nødvendigt for en fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse af en ansøgning om international beskyttelse?
- 2) Skal artikel 46, stk. 1 og 3, i direktiv 2013/32/EU fortolket i lyset af chartrets artikel 47, sammenholdt med forpligtelsen til individuel vurdering i artikel 4, stk. 3, litra c), forpligtelsen til samarbejde i artikel 4, stk. 1, i direktiv 2011/95/EU og forpligtelsen til loyalt samarbejde i artikel 4, stk. 3, TEU, fortolkes således, at den nationale ret i mangel af en udtrykkelig national bestemmelse, der giver denne ret beføjelse til i henhold til artikel 46 at henvise sagsøgeren til lægeundersøgelser, og i forlængelse heraf i mangel af en udtrykkelig lovbestemmelse vedrørende en ordning for henvisning til lægeundersøgelser, som står til rådighed for den nationale ret umiddelbart i henhold til samme artikel, har beføjelse til at henvende sig til den besluttende myndighed (som altid er part i sagen for retten) med henblik på at denne myndighed ret analogt kan bringe ordningen i henhold til artikel 18 i direktiv 2013/32 i anvendelse og tilvejebringe resultatet af en lægeundersøgelse af sagsøgeren for den nationale ret.
- 3) Skal artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32/EU, fortolket i lyset af chartrets artikel 47, fortolkes således, at det er overladt til medlemsstaternes processuelle autonomi at bestemme, hvordan en fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse af en ansøgning om international beskyttelse skal behandles? I bekræftende fald, skal artikel 46, stk. 1 og 3, i direktiv 2013/32/EU fortolket i lyset af chartrets artikel 47 og sammenholdt med pligten til samarbejde i henhold til artikel 4, stk. 1, i direktiv 2011/95/EU og pligten til loyalt samarbejde i artikel 4, stk. 3, TEU fortolkes således, at den nationale ret i mangel af en udtrykkelig national bestemmelse, der giver denne ret beføjelse til at henvise sagsøgeren til lægeundersøgelser, og i forlængelse heraf i mangel af en udtrykkelig lovbestemmelse vedrørende en ordning for henvisning til lægeundersøgelser, som står til rådighed for den nationale ret umiddelbart i henhold til samme artikel, har beføjelse til at henvende sig til den besluttende myndighed (som altid er part i sagen for retten) med henblik på at denne myndighed ret analogt kan bringe ordningen i henhold til artikel 18 i direktiv 2013/32 i anvendelse og tilvejebringe resultatet af en

lægeundersøgelse af sagsøgeren for den nationale ret. når den nationale ret finder, at de nationale foranstaltninger ikke opfylder effektivitetsprincippet?

4. Skal artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32/EU, sammenholdt med chartrets artikel 47, fortolkes således, at når det er fastslået, at der mangler passende mekanismer til at foretage en personlig, fuldstændig og ex nunc-undersøgelse som omhandlet i artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32/EU, er garantiene i disse artikler opfyldt, såfremt den nationale domstol har kompetence til at annullere afgørelsen om afslag på en ansøgning om international beskyttelse?

Anførte EU-retlige bestemmelser og Domstolens praksis

Traktaten om Den Europæiske Union (herefter: »TEU«): artikel 4, stk. 3, og artikel 19, stk. 3, litra b)

Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (i det følgende benævnt »TEUF«): artikel 78 og 267.

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«): artikel 18 og 47.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60): artikel 18 og artikel 46, stk. 1 og 3.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9): artikel 4, stk. 1 og stk. 3, litra c).

Den Europæiske Unions Domstols dom af 4. december 1974, Van Duyn mod Home Office, C-41/74, EU:C:1974:133; af 19. januar 1982, Becker, C-8/81, EU:C:1982:7; af 22. juni 1989, Fratelli Constanzo mod Milano kommune, C-103/88, EU:C:1989:256; af 26. juli 2017, Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591; af 25. januar 2018, F, C-473/16, EU:C:2018:36; af 25. juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584; af 29. juli 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626; af 19. marts 2020, PG, C-406/18, EU:C:2020:216; og af 29. juni 2023, International Protection Appeals Tribunal m.fl. (Terrorangreb i Pakistan), C-756/21, EU:C:2023:523.

Nationale bestemmelser

»O peri Dikastirion Nomos tou 1960« (lov om domstolene af 1960) som ændret ved flere lejligheder, hvoraf den seneste gældende væsentlige ændring er den anden af dem, der blev foretaget i 2023: artikel 34A.

»O peri Prodikastikis Parapompis sto Dikastirio ton Evropaikon Koinotiton Diadikastikos Kanonismos (1/2008)« (Procesreglement om præjudicielle forelæggelser for De Europæiske Fællesskabers Domstol (1/2008): artikel 3 og 5.

»O peri tis Idrysis kai Leitourgias Dioikitikou Dikastiriou Diethnous Prostiasias Nomos tou 2018« (lov af 2018 om oprettelse af en forvaltningsdomstol for international beskyttelse og dens funktionsmåde), som ændret ved flere lejligheder, hvoraf den seneste gældende væsentlige ændring er den anden, foretaget i 2023: artikel 11.

»O peri Prosfygon Nomos tou 2000« (flygtningeloven af 2000), som ændret ved flere lejligheder, hvoraf den seneste gældende væsentlige ændring er den af 2023: artikel 15 (medicinsk og psykologisk undersøgelse af sagsøgeren), artikel 16 (gennemførelse af artikel 4, stk. 1, i direktiv 2011/95) og artikel 18, stk. 3, litra c), (individuel vurdering af en ansøgning om international beskyttelse).

»Oi peri tis Leitourgias Dioikitikou Dikastiriou Diethnous Prostiasias Diadikastikoi Kanonismoi tou 2019 (3/2019)« (Forretningsordenen for forvaltningsdomstolen for international beskyttelse af 2019 (3/2019): artikel 7 og 10.

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Sagsøgeren i hovedsagen kommer fra Libanon og er i besiddelse af et pas fra dette land. Han rejste ulovligt ind på Cyperns område gennem områder, der ikke kontrolleres af regeringen. Den 4. september 2018 ansøgte sagsøgeren om international beskyttelse. Med hensyn til årsagerne til, at sagsøgeren forlod sit oprindelsesland, anførte denne kortfattet følgende i ansøgningen: »politiske grunde - trussel - fare«. Den 5. og 26. august samt den 9. september 2020 blev der gennemført successive interviews med en embedsmand fra det nuværende Den Europæiske Unions Asylagentur (EUAA) med bistand fra en tolk.
- 2 I løbet af de ovennævnte interviews erklærede sagsøgeren at være libanesisk statsborger, kristen maronit og tilhænger af Kataeb-partiet, hvis militære gren han meldte sig ind i som ung mand som »militærmusiker«. Han forlod sit land for tyve år siden. Han oplyser, at han er gift, og at hans kone kommer fra et tredjeland, hvor hun bor sammen med deres søn. Han har kun kontakt med sin mor, da han hævder, at hans andre slægtninge er tilhængere af regimet og udspionerer ham. Han har rejst rundt i mange lande, fordi han i Libanon, siden han forlod militærtjenesten, konstant har været udsat for falske anklager, herunder anklager om at sympatisere med det islamiske kalifat (ISIS) eller om at spionere for Israel, hvilket medfører dødsstraf. På grund af sine overbevisninger og sin manglende vilje til at samarbejde med regimets myndigheder er han blevet et mål for efterretningstjenesterne i sit land, men også i Syrien, samt for forskellige militær- og terrororganisationer. Han beskrev også, om end på en temmelig forvirret og efter den forelæggende rets opfattelse ikke særlig troværdig måde, episoder med

kidnapning og mordforsøg og hævdede, at han var blevet udsat for tortur af libanesiske og syriske myndigheder.

- 3 Den 25. januar 2022 indgav en embedsmand en rapport/anbefaling til chefen for asyltjenesten, hvori han anbefalede, at asylansøgningen blev afvist. Anbefalingen blev godkendt af chefen den 7. februar 2022. Navnlige sondrede asyltjenesten ved vurderingen af de oplysninger, som sagsøgeren havde fremlagt, mellem tre væsentlige påstande, hvoraf den første, der vedrørte hans identitet, andre personoplysninger og oprindelsesland, blev tiltrådt, da de relevante oplysninger blev fremlagt detaljeret, uden mangler eller modsigelser og bekræftet af eksterne kilder. Derimod blev den anden påstand om problemer med de libanesiske myndigheder afvist, da sagsøgeren ikke havde bevist, at der var tale om et reelt problem. Sagsøgeren blev formelt fritaget for militærtjeneste ved at betale den relevante bøde. På samme måde blev hans tredje påstand, som er uløseligt forbundet med den anden, om at han var blevet udsat for tortur af libanesiske og syriske offentlige myndigheder og af militæret, også afvist. Det blev konstateret, at der i de relevante erklæringer fra sagsøgeren ikke forelå nogen beviser, der peger på faktiske personlige erfaringer. Asyltjenesten fandt derfor, at der ikke var nogen rimelig frygt for forfølgelse eller risiko for alvorlig skade, hvis sagsøgeren blev sendt tilbage til sit oprindelsesland, og at det derfor ikke var berettiget at lade ham være omfattet af ordningen for international beskyttelse.
- 4 Ovennævnte afslag blev meddelt sagsøgeren den 31. marts 2022. Den 12. april 2022 indbragte sagsøgeren afgørelsen om afslag til forvaltningsdomstolen for international beskyttelse (herefter »den forelæggende ret«). Han havde tidligere den 11. april 2022 ansøgt om retshjælp, hvilket blev afvist den 7. december 2022. I forbindelse med denne sag optræder sagsøgeren personligt uden bistand fra en advokat.
- 5 Den 16. oktober 2023 opfordrede den forelæggende ret parterne til at fremsætte deres bemærkninger til, at den havde til hensigt at forelægge Den Europæiske Unions Domstol et præjudicielt spørgsmål. Republikken Cypern gennem chefen for asyltjenesten (herefter »sagsøgte«) indgav skriftlige bemærkninger, hvori han gjorde gældende, at der ikke var grundlag for en anmodning om præjudiciel afgørelse i denne sag, da fortolkningen af de relevante bestemmelser i EU-retten er klar, og at den forelæggende ret, såfremt den finder, at sagsøgeren med urette ikke blev henvist til en lægeundersøgelse, kan annullere den anfægtede afgørelse. Sagsøgeren indgav ikke nogen skriftlige bemærkninger.

Parternes væsentligste argumenter i hovedsagen

- 6 Ifølge den forelæggende ret har sagsøgeren, der er mødt personligt og uden bistand fra en advokat, givet udtryk for i mange tilfælde på en uforståelig måde sin opfattelse af, at han har været forfulgt i tyve år på grund af sin tro. Han hævder, at Libanon efter borgerkrigen er blevet et land, der kontrolleres af en terrororganisation. Han har gjort gældende, at asyltjenestens afgørelse er fejlagtig,

og tilskriver den enten sagsøgtes manglende viden eller hans politiske modstanderes indflydelse. Han har påpeget, at tilstedeværelsen af en arabisktalende tolk fik ham til at frygte, at oplysninger ville blive lækket, hvilket medførte, at han tilbageholdt oplysninger af følsom karakter.

- 7 Sagsøgte gentog sine konklusioner med hensyn til sagsøgerens troværdighed, idet asyltjenesten påpegede de punkter, som den havde vurderet som selvmodsigende, inkonsekvente eller generelle, og gentog sin vurdering af, at sagsøgeren ikke ville risikere forfølgelse eller alvorlig skade, hvis han blev sendt tilbage til sit oprindelsesland.
- 8 Hvad angår den forelæggende rets hensigt om at anmode Domstolen om en præjudiciel afgørelse vedrørende dens mulighed for at henvise sagsøgeren til en lægeundersøgelse eller for at pålægge den kompetente administrative myndighed at få udfærdiget en sådan lægeerklæring, har sagsøgte gjort gældende, at betingelserne for en præjudiciel forelæggelse ikke er opfyldt. Det er bl.a. gjort gældende, at den forelæggende ret kan lade sig vejlede om de relevante spørgsmål af nylige afgørelser fra Anotato Dikastirio tis Kypriakis Dimokratias (Republikken Cyperns øverste domstol) og at henvisningen til lægeundersøgelser er et administrativt anliggende, for så vidt som det er omhandlet i kapitel II i direktiv 2013/32, som er relevant for den første fase af behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse.
- 9 Med hensyn til substansen i de relevante spørgsmål har sagsøgte gjort gældende, at henvisningen af en sagsøger til en lægeundersøgelse ligger inden for asyltjenestens skønsmæssige beføjelser (jf. flygtningelovens artikel 15). Desuden tilkommer det medlemsstaterne at efterprøve anvendelsen af artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, således som det fremgår af dom af 25. juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584. Sagsøgte har endvidere henvist til dom af 29. juni 2023, International Protection Appeals Tribunal m.fl. (terrorangreb Pakistan), C-756/21, EU:C:2023:523, præmis 28-94, og derved gjort gældende, at det af denne dom fremgår, at den besluttende myndighed har kompetence til at foretage en lægeundersøgelse af sagsøgerens mentale sundhed. Endelig har sagsøgte under henvisning til dom af 4. oktober 2018, Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801 (præmis 92-96), gjort gældende, at såfremt den forelæggende ret ikke er i stand til at foretage en fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse af de faktiske og retlige omstændigheder, indeholder den nationale lovgivning de nødvendige garantier herfor i artikel 11, stk. 6, i lov om oprettelse af en forvaltningsdomstol for international beskyttelse og dens funktionsmåde, nemlig muligheden for, at den forelæggende ret kan pålægge en administrativ myndighed at svare på et specifikt spørgsmål.
- 10 Sagsøgeren har, selv om han har haft mulighed for det, ikke fremsat bemærkninger til den forelæggende rets hensigt om at forelægge præjudicielle spørgsmål for EU-Domstolen.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 11 I henhold til national lovgivning behandles ansøgninger om international beskyttelse i to faser, den første ved en administrativ myndighed og den anden ved en retslig myndighed. Asyltjenesten, som refererer til indenrigsministeriet (flygtningelovens artikel 2) er den »besluttende myndighed« i henhold til artikel 2, litra f), i direktiv 2013/32. Den forelæggende ret er »en domstol eller et domstolslignende organ i første instans« som omhandlet i direktivets artikel 46, stk. 3, der i medfør af denne bestemmelse og af artikel 11, stk. 3, litra a), i lov om oprettelse af en forvaltningsdomstol og dens funktionsmåde har til opgave i sidste ende at beslutte, om den omhandlede forvaltningsafgørelse skal opretholdes eller annulleres helt eller delvist.
- 12 Forpligtelsen til at foretage en individuel vurdering af ansøgninger om international beskyttelse under hensyntagen til sagsøgerens personlige stilling og forhold, er udtrykkeligt fastsat i artikel 4, stk. 3, litra c), i direktiv 2011/95 og er blevet stadfæstet af Domstolen (jf. f.eks. dom af 19.3.2020, PG, C-406/18, EU:C:2020:216, præmis 29). I denne henseende er de påstande, som sagsøgeren i hovedsagen har fremsat, både under den administrative procedure og under retssagen, kendetegnet ved en mangel på sammenhæng og troværdighed. Den administrative myndighed foretog imidlertid ikke psykologiske eller andre lægeundersøgelser af hans mentale og fysiske helbredstilstand med hensyn til indikationer, der tydede på tidligere forfølgelse eller alvorlig skade på ham eller symptomer og tegn på tortur eller andre alvorlige fysiske eller psykiske voldshandlinger. Det er derfor nødvendigt at foretage en lægeundersøgelse og stille en medicinsk og videnskabelig diagnose med hensyn til, om den pågældende markante uoverensstemmelse og mangel på troværdighed er baseret på nogen medicinsk faktor.
- 13 National lovgivning (flygtningelovens artikel 15) giver udtrykkeligt forvaltningen beføjelse til at henvise sagsøgeren til en læge og/eller psykolog. Der er dog ingen sådan bestemmelse med hensyn til den forelæggende ret, som blot kan »pålægge en administrativ myndighed at besvare et spørgsmål vedrørende den omtvistede sag inden for en frist, der er fastsat af domstolen« (lov om oprettelse af en forvaltningsdomstol for international beskyttelse og dens funktionsmåde, artikel 11, stk. 6). Sagsøgte har støttet sig på to nylige domme af fra Anotato Dikastirio tis Kypriakis Dimokratias (Republikken Cypers øverste domstol), der blev afsagt efter begæring fra generalstatsadvokaten om ekstraordinær annulation (certiorari), dvs. en stævning rettet mod en afgørelse fra en lavere instans med påstand om overskridelse eller manglende kompetence eller en åbenbar retlig fejl (dom i sagen vedrørende generalstatsadvokatens begæring med påstand om ekstraordinær annulation (certiorari) vedrørende afgørelse fra forvaltningsdomstolen for international beskyttelse af 10.2.2023, der blev afsagt inden for rammerne af appel nr. 7386/22, civil stævning, appel nr. 31/2023 af 7.4.2023 og dom i sagen vedrørende generalstatsadvokatens begæring med påstand om ekstraordinær annulation (certiorari) vedrørende afgørelse fra forvaltningsdomstolen for international beskyttelse af 10.2.2023, civil appelsag nr. 30/2023 af 15.5.2023). I

disse domme fastslog Anotato Dikastirio tis Kypriakis Dimokratias (Republikken Cyperns øverste domstol), at den forelæggende ret havde handlet uden for sine beføjelser og kompetence ved at beordre, at sagsøgeren skulle henvises til lægeundersøgelser. Den forelæggende ret bemærker imidlertid, at spørgsmålet om dens kompetence til at pålægge en lægeundersøgelse, og at der stilles en diagnose i ovennævnte sager ikke også blev undersøgt i lyset af artikel 11, stk. 3, i lov om oprettelse af en forvaltningsdomstol for international beskyttelse og dens funktionsmåde, som henviser til den fuldstændige og ex-nunc-undersøgelse, som den forelæggende ret skal foretage af det anfægtede afslag.

- 14 Ifølge Domstolens retspraksis er medlemsstaterne »i medfør af artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32 er forpligtet til at udforme deres national ret på en sådan måde, at behandlingen af de omhandlede søgsmål omfatter en retsinstans' prøvelse af samtlige de faktiske og retlige forhold, som gør det muligt for denne at foretage en ajourført bedømmelse af det konkrete tilfælde« (dom af 25.7.2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, præmis 110). Det er desuden blevet fastslået, at den nævnte artikel 46, stk. 3, der fastsætter kravet om en fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse, er en EU-standard, der har direkte virkning (dom af 29.7.2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, præmis 73). Den forelæggende ret er i tvivl om, hvorvidt den er i stand til at foretage en sådan undersøgelse, hvis den ikke har beføjelse til at henvise sagsøgeren til lægeundersøgelser, hvis nytteværdi også er blevet anerkendt af Domstolen (dom af 19.3.2020, PG, C-406/18, EU:C:2020:216, præmis 31, og af 29.6.2023, International Protection Appeals Tribunal m.fl. (Terrorangreb i Pakistan), C-756/21, EU:C:2023:523, præmis 60). Domstolen har fastslået, at det kan være »nyttigt at anordne andre foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, bl.a. den lægeundersøgelse, der er nævnt i artikel 18, stk. 1, første afsnit, i direktiv 2013/32.« (dom af 19.3.2020, PG, C-406/18, EU:C:2020:216, præmis 31). Det fremgår imidlertid ikke klart af Domstolens retspraksis, om en sådan beføjelse kan udledes direkte af artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, eller om anerkendelsen heraf er overladt til medlemsstaternes processuelle autonomi.
- 15 Sammenfattende finder den forelæggende ret det hensigtsmæssigt at lade udfærdige en lægeerklæring vedrørende sagsøgeren for at gøre det muligt at foretage en individualiseret, fuldstændig og ajourført undersøgelse af ansøgningen om international beskyttelse under hensyntagen til alle de relevante faktiske og retlige elementer. Eftersom der ikke findes nogen udtrykkelig bestemmelse i national ret om en beføjelse til at henvise til lægeundersøgelser, rejser den forelæggende ret spørgsmålet, om det på grundlag af den direkte virkning af artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32 vil være muligt at anerkende en sådan beføjelse (første præjudicielle spørgsmål) eller en beføjelse til at pålægge den besluttende myndighed at foretage sådanne undersøgelser, hvis den finder det nødvendigt (andet præjudicielle spørgsmål).
- 16 Med hensyn til de midler, der er fastsat i den nationale lovgivning til at fastslå de symptomer eller indicier, der er omhandlet i flygtningelovens artikel 15, fastslog Anotato Dikastirio tis Kypriakis Dimokratias (Republikken Cyperns øverste

domstol), at den forelæggende ret ikke har kompetence til at pålægge den besluttende myndighed at foretage en specifik medicinsk eller psykologisk undersøgelse af en sagsøger, der har indgivet en ansøgning til den. Den forelæggende ret har imidlertid rejst spørgsmålet, om muligheden for at spørge den administrative myndighed om det forhold, at sagsøgeren ikke er blevet henvist til lægeundersøgelser, gør det muligt for den at foretage en »udtømmende og opdateret undersøgelse af sagsøgeren behov for international beskyttelse«. Det kan naturligvis være muligt for den forelæggende ret at få nyttige oplysninger fra den besluttende myndighed om, hvorfor en lægeundersøgelse ikke blev anset for hensigtsmæssig eller nødvendig. I tilfælde af, at den forelæggende rets afgørelse afviger fra forvaltningens afgørelse, vil retten imidlertid ikke af egen drift have nogen midler til rådighed til at få et overblik over sagsøgerens aktuelle helbredstilstand og til at beordre, at den undersøgelse af tegn og/eller symptomer i henhold til flygtningelovens artikel 15, som forvaltningen har undladt at foretage, skal foretages.

- 17 Ifølge den forelæggende ret kan det desuden ikke antages, at ansøgere om international beskyttelse, selv om de har mulighed for at fremlægge lægeundersøgelser, er klar over, hvilke dokumenter der er relevante for behandlingen af deres ansøgning, navnlig i den foreliggende sag, hvor sagsøgeren ikke er repræsenteret ved en advokat. Hvis det derfor fastslås, at de midler, som den har til rådighed til at foretage den i direktivets artikel 46, stk. 3, omhandlede undersøgelse, er overladt til medlemsstaternes processuelle autonomi, opstår spørgsmålet, om den forelæggende ret effektivt kan opfylde sin forpligtelse til at foretage en fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse af ansøgningen om international beskyttelse i kraft af sin beføjelse til at stille spørgsmål til den besluttende myndighed. Den finder, at dette ville gøre det uforholdsmæssigt vanskeligt for ansøgeren at udøve sin ret til en individuel prøvelse af sin sag. Den anmoder derfor om at få afklaret, om den kan kræve, at den administrative myndighed lader udfærdige en lægeerklæring, hvis den mener, at de nationale foranstaltninger ikke opfylder kravene i effektivitetsprincippet (tredje præjudicielle spørgsmål).
- 18 Hvis den forelæggende ret ikke indrømmes kompetence til at henvise sagsøgeren i sager om international beskyttelse til lægeundersøgelser eller til at forpligte den administrative myndighed til at foretage sådanne undersøgelser, vil denne ret skulle annullere den omhandlede afgørelse om afslag, da den ikke vil være i stand til at foretage en fuldstændig og ex nunc undersøgelse. Det er derfor ikke umuligt at annullere en ellers korrekt administrativ afgørelse med det resultat, at ansøgningen om international beskyttelse undergives en ny behandling. En sådan procedure synes ikke at være forenelig med princippet om hurtig behandling af ansøgninger eller med asylsystemets opbygning. Det er derfor yderst tvivlsomt, om kravene i artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32 og chartrets artikel 47 er opfyldt (fjerde præjudicielle spørgsmål).
- 19 På baggrund af ovenstående finder den forelæggende ret det nødvendigt at forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål.